

Ευθανασία: ατομικό δικαίωμα ή πνευματικό αδιέξοδο (Α')

[Ορθοδοξία](#) / [Βιοηθική](#)

Σε μία εντελώς πρόσφατη δημοσίευση (10-01-2014) έγκυρης εφημερίδας πληροφορούμαστε ότι σε χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συγκεκριμένα στο Βέλγιο, η Γερουσία αποφάνθηκε να επεκταθεί το δικαίωμα επιλογής της ευθανασίας και σε ανήλικους οι οποίοι πάσχουν από ανίατη ασθένεια στο τελευταίο στάδιο.

Έως τώρα η ευθανασία ήταν νόμιμη στο Βέλγιο από το 2002 μόνο για τους ενήλικες. Οι ασθενείς που θα επέλεγαν την ευθανασία πρέπει να ήταν τουλάχιστον 18 ετών, και να έχουν διατυπώσει σαφώς, εκουσίως και επανειλημμένως το αίτημα να πεθάνουν. Μόνον αν ο ασθενής έπασχε από ανίατη ασθένεια, διατηρούσε σώας τας φρένας, θα μπορούσε να γίνει δεκτό το αίτημά του. Οι δύο άλλες ευρωπαϊκές χώρες που επέτρεψαν την ευθανασία είναι η Δανία και η Ολλανδία. Στην Ολλανδία επιτρέπεται να διενεργείται μέχρι την ηλικία των 12 ετών.

Μόλις εχθές (13-02-2014) το κοινοβούλιο του Βελγίου ψήφισε το νομοσχέδιο για δικαίωμα στην παιδική ευθανασία ανεξαρτήτως ηλικίας με 86 ψήφους υπέρ, 44 κατά και 12 αποχές. Οι εισηγητές αυτού του μέτρου υποστηρίζουν ότι **«αποτελεί ύστατη κίνηση ανθρωπισμού»**. Και ότι **«το σκανδαλώδες δεν είναι ότι εκχωρούμε στα παιδιά το δικαίωμα να τελειώσουν τη ζωή τους όπως αυτά επιθυμούν, αλλά ότι υπάρχουν ανήλικοι που θα πεθάνουν τόσο νέοι!»**

Στον αντίποδα, μία από εκείνους που τόλμησαν και καταψήφισαν αυτό το μέτρο η γερουσιαστής των Χριστιανοδημοκρατών **Ελς βαν Χουφ** αναρωτιέται:

«Στην αρχή, το προτεινόμενο νομοσχέδιο περιελάμβανε τα νοητικώς καθυστερημένα παιδιά, μετά οι υποστηρικτές της ευθανασίας έβαλαν μέσα ακόμη και τα παιδιά που πάσχουν από ανορεξία ή τα παιδιά που απλώς βαριούνται να ζουν. Πόσες ακόμη κατηγορίες ανηλίκων θα συμπεριλάβουν;», και δηλώνει τον φόβο της ότι η διαδικασία αυτή γίνεται ελαφρά τη καρδία. Έφερε μάλιστα ως παράδειγμα μία προβεβλημένη περίπτωση ευθανασίας, που συγκλόνισε το Βέλγιο στις αρχές του 2013: ζεύγος πανομοιότυπων διδύμων, που γεννήθηκαν κωφοί, ζήτησαν και έκαναν ευθανασία επειδή έμαθαν ότι θα έχαναν και το φως τους και δεν άντεχαν στη σκέψη ότι δεν θα μπορούσαν πλέον να επικοινωνήσουν μεταξύ τους.

Αυτή είναι η μία όψη της σύγχρονης πραγματικότητας, που σίγουρα προβληματίζει όλους μας και οδηγεί την σκέψη του μέσου ανθρώπου σε διάφορους συλλογισμούς.

Αξίζει ωστόσο να δει κανείς μία άλλη εκδοχή της ζωής, σύγχρονη και αυτή της οποίας ο ανθρωπισμός ξεκινά από διαφορετική βάση. Ένα πενηντάλεπτο ντοκυμαντέρ που προβάλλεται στο διαδίκτυο με τον τίτλο «Το Φρούριο» μας διηγείται ότι κάπου στα νότια σύνορα της Ρωσίας, μόλις 7 χιλιόμετρα από την Ρουμανία υπάρχει η Ι. Μ. της Αναλήψεως θεμελιωμένη από τον ηγούμενο π. Μιχαήλ και τέσσερις μοναχούς το 1994.

Στο μοναστήρι λειτουργεί και ορφανοτροφείο. Η εικόνα που παρουσιάζουν τα

ορφανά παιδιά δεν είναι εκείνη της εγκατάλειψης και της μιζέριας. Βλέποντας κανείς τα πρόσωπα και την εμφάνισή τους θεωρεί ότι πρόκειται για παιδιά πλούσιων και πολυάσχολων γονέων που τα εμπιστεύτηκαν προσωρινά σε σίγουρα χέρια. Και δεν είναι όλες οι περιπτώσεις των παιδιών εύκολες και ευχάριστες.

Ο Λαυρέντιος ένα μωρό με διαγνωσμένη την ασθένεια του AIDS επειδή δεν επιτρέπεται να μείνει στο ορφανοτροφείο μαζί με τα άλλα παιδιά, ζει μέσα στη μονή, παίζει και κινείται ανάμεσα στους μοναχούς οι οποίοι τον αγκαλιάζουν άφοβα και τον έχουν συνεχώς μαζί τους, ακόμη και στην Θεία Λατρεία. Ένα άλλο μικρό κορίτσι με επιληπτικές κρίσεις έχει ανάγκη από στοργή. Το καλομαθαίνουν και της φέρονται πολύ προσεκτικά ώστε να είναι ήρεμη και χαρούμενη. Την θεωρούν ευλογία και όχι πρόβλημα. Ο ίδιος ο ηγούμενος Μιχαήλ αφιερώνει πολύ από τον χρόνο του μαζί της. Ο μικρός Στόπα (ρωσικό χαϊδευτικό του «Στέφανος») είναι γεννημένος χωρίς χέρια και με πολύ σοβαρό πρόβλημα στα πόδια. Πλήθος κόσμου συγκινημένο τον ακούει να εύχεται στον ηγούμενο Μιχαήλ τα χρόνια πολλά για τα γενέθλιά του. Και προς το τέλος της ταινίας με ωριμότητα μεγάλου ανθρώπου και σταθερή φωνή να λέει: «Έκλαιγα τότε γιατί δεν είχα χέρια. Και είπα στον εαυτό μου: Μην κλαις! Να χαίρεσαι γιατί έχεις ζωή!». Αποκορύφωμα ο Μικρός Γκλεντ, εκ γενετής κωφός, τυφλός και άλαλος. Ο αφηγητής σχολιάζει ότι έχει νιώσει πόνο για δέκα ενήλικες άνδρες μαζί. Επικοινωνεί μόνο με την αφή μέσα από στιγμές συγκλονιστικής τρυφερότητας. Αρκεί ένα άγγιγμα για να νιώσει αν ένας άνθρωπος είναι καλός ή όχι. Ο Γκλεντ είναι το αγόρι - καρδιά. Στο πρόσωπό του η αίσθηση και το βίωμα υπερβαίνουν την εκλογικευμένη προσέγγιση των ανθρώπινων σχέσεων και της ζωής.

Παιδιά μικρά, ορφανά, εγκαταλελειμμένα, ανάπηρα που ζουν τον πόνο ως τις τελευταίες τους δυνάμεις. Πίνουν το πικρό ποτήρι μέχρι και την τελευταία σταγόνα. Όμως ο πόνος εδώ δεν οδηγεί σε σκέψεις ευθανασίας αλλά σε περισσότερο ενδιαφέρον, σε ανάλυση προσωπικού χρόνου, μεγαλύτερη αγάπη, εντατικότερη προσοχή και θερμότερη προσευχή. Δεν υπάρχει πουθενά χώρος για φόβο, αλαζονεία ή απέχθεια προς την αναπηρία. Λέει ο π. Μιχαήλ: «Ένωσα τον πόνο του ορφανού και του ανάπηρου μέσα στην χάρη του Θεού.» Στον χώρο της Χάριτος ο πόνος μεταβάλλεται από αιτία απόγνωσης σε άνοιγμα διαστάσεων και σε πλατυσμό της ύπαρξης.

<http://bit.ly/MirU7S>